

Formanden (Berg): Folkethingsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Clausen: Jeg er ikke enig med det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Lauridsen) i den Betragtning, at dette er en af de smaa Sager eller et lille Spørgsmaal, og jeg synes ogsaa, hans Argumentation modtager dette. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem gjentagne Gange benævnte den Mand, der her er Tale om, som en Forbryder, og det er ikke noget lille Spørgsmaal, naar vi skulle votere Pension til en Mand, som fortjener en saadan Benævnelse. Dernæst skal jeg kun gjøre den ene Bemærkning, at jeg heller ikke er ganske enig med ham i den Betragtning, at Bedkommende sandsynligvis vil faae sin Ret ved Domstolene og kan gjøre den gjældende. Jeg opfatter Forholdet saaledes, at han har Ret til at ægte Lovgivningsmagtens Afgjærelse, om han skal have Pension eller ikke, og naar man her har voteret enten ved særlig Lov eller paa Finantsloven, om han skal have Pension eller ikke og er kommen til det Resultat at ville sige Nei, saa tror jeg, at den Ret, han har, dermed er fyldestgjort.

Formanden (Berg): Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Lauridsen: Jeg vil kun gjøre den Bemærkning, at det, at en Mand har begaaet en Forbrydelse, som bekendt ikke ubeluffer ham fra at komme i Betragtning med Hensyn til Pension, og at jeg fastholder min Opfattelse med Hensyn til det Udfald, en Dom vilde faae.

Ordføreren (Holstein): Den ærede Justitsminister har ikke villet give noget Svar, og det er jeg ret tilfreds med, thi naar den ærede Minister ender med paa mit meget omhyggelige, og jeg tror, meget begrundede Spørgsmaal om, hvad han forstaar ved konstitutionel Praxis, at sige, at han derved forstaar, at Landstinget kan gjøre ved Lovene, hvad det har Lyft til, saa mener jeg, at den ærede Minister derved, saa godt, han har kunnet under den Form, der laa ham nærmest, har erklæret, at han ved god konstitutionel Praxis slet ikke forstaar nogen Ting; men dermed falder jo ogsaa det Argument væk, hvorpaa han støtter sin Kamp for at faae Bevilling til de provisoriske Foranstaltninger opført paa Finantsloven, og ethvert Argument derfor falder dermed bort, thi Ministeren

har selv erkjendt, at Folkethinget ingen juridisk Pligt har til at give en saadan Bevilling. Naar det skulde paastaas, at der eksisterede en saadan Pligt, maatte det støttes paa konstitutionel Praxis, og naar nu Ministeren selv erkjender, at konstitutionel Praxis i Birteligheden Intet betyder eller ikke betyder Andet, end at Landstinget har Ret til at behandle Lovene, som det har Lyft til, saa ligger dermed den hele Argumentation paa Jorden. Det staar da nu klart, at det, hvorpaa Ministeren støtter sit Arbejde, er hverken god konstitutionel Praxis eller nogen Grundlovsbestemmelse, men ene og alene en politisk Nødvendighed, fordi han ikke uden disse Penge kan holde den Kamp oppe, som han for Tiden fører mod en af Lovgivningsfaktorerne. Det er Meningen. Jeg mener, at det er fuldstændig konstateret, og jeg anser det for meget heldigt, at det er konstateret, thi da vi for kort Tid siden havde Opøsning, udtalte Ministeren, saa vidt jeg erindrer, i sin allerunderdanigste Forestilling til Kongen sin Mening om, hvorledes Folkethinget havde stillet sig til disse Bevillinger til provisoriske Foranstaltninger paa en saadan Maade, at man deri nærmest maatte se et Forsøg paa at gjøre gjældende, at Højesteretsdommen egentlig havde afgjort Spørgsmaalet. Man kunde ikke forstaa Ministerens Udtalelse paa anden Maade, end som en Anklage imod Folkethinget, fordi det ikke respekterede den saadane Højesteretsdom. Det er da heldigt, at Debatten i Dag har gjort klart, at hele Spørgsmaalet ikke har det Mindste at bestille med Højesteretsdommen, og Ministeren har ikke forløst at hævde det Modsatte. Dernæst har Kultusministeren i et Stykke, han skrev i et Blad, og som blev optaget i andre Blade, og hvori han ogsaa yttrede sig om den konstitutionelle Strid, udtalt, at det, hvorpaa han støttede sin Anklage mod Folkethinget for dets Nægtelse af de provisoriske Bevillinger, var, hvad Justitsministeren i Dag kaldte god konstitutionel Praxis, at en bestaaende Lov kræver i Følge god konstitutionel Praxis, at man bevilger de til dens Gjennemførelse fornødne Penge. Nu er ogsaa den Argumentation kastet over Bord; men saa ligger det Hele, saa staar Ministeriet fuldstændig blottet paa alle Kanter, og det er ganske klart at, hvad det dreier sig om, er kun at holde en slet konstitutionel Praxis oppe for at kunne fortsætte Striden. Det er Meningen, og jeg tror, det er ingen Skade til, at det bliver fuldstændig klart, men jeg kan ikke nægte, at derved kunne vi ikke blive staaende. Der er nemlig i den ærede Ministers og i hele Ministeriets